

عنوان مقاله:

بررسی شیوه ها ساخت و پایداری سازه های گنبدی و طاقی با مصالح پایدار در معماری ایرانی اسلامی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی نخبگان عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

یوسف مولایی

هومن ثبوتی

خلاصه مقاله:

یکی از مهمترین بخشهای سازه ای بنا در معماری بومی ایران که بر شکل گیری اثر معماری و همچنین منظر شهری تاثیر بسزایی دارد ، پوششها بویژه گنبد ها و طاقها میباشد. از نکات برجسته ای که در مورد فرم های ساختمانی گنبدی باید به آناشاره نمود خاصیت ایستایی این نوع ساختار های سنتی است. گنبدها که بنا به تعریف دارای شکل هندسی دورانی ، با انحنای دوجانبه هستند ، نیروهای وزن وسایر نیروها را اساسا با مکانیسم نیروهای غشایی به تکیه گاه ها منتقل میکنند. فرم هندسی گنبدها دارای این ویژگی است که معمولا کمترین تنش کششی در این فرم ها بوجود می آید. بنابراین ساختن گنبدها با مصالح ساختمانی پایدار (گل، آجر، سنگ) که قابلیت تحمل نیروهای خمشی را ندارند امکان پذیر است. قوس از جنبه هندسی و فیزیکی یکی از عناصر اصلی فرم های طاقی و گنبدی است، پیدایش وتکامل قوس از دیدگاه زمانی قبل از فرم های طاقیوگنبدی نبوده است. اصولا مقطع هر گنبد ویا طاق، قوسی را به وجود می آورد؛ به همین دلیل تکامل فرم های قوسی همراه با سیر تکاملی فرم های طاقی وگنبدی بوده است. از عمده ترین شاخصه های معماری ابنیهء تاریخی با مصالح بنایی پایدار ایران، وجود یکپارچگی در ساختار و ماهیت عناصر آن می باشد. لذا در این مقاله سعی بر آن است تا نشان داده شود که چگونه تمامی اجزاء معمارانه و سازه ای در این بناهای سنتی به صورتی پیوسته با یکدیگر عمل می کنند و نمی توان آن ها را از یکدیگر تفکیک نمود. همچنین اهمیت آشنایی و مطالعه و تحقیق در سازه های سنتی معماری ایران جهت پایداری و ماندگاری هنر اصیل معماری بومی ایرانی مشخص میشود. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی - تحلیلی بوده است.

کلمات کلیدی:

ابنیه تاریخی، پوشش قوسی، سازه های سنتی، مصالح پایدار، معماری بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/530618>

